

Culatra, de parel van de Algarve

Correspondent te Portimão

Halverwege augustus hadden de Zeezwaluwjes genoeg gezien van Portimão en wilden een hopje verder zeilen. Bij het krieken van de dag, om 9 uur, werd het anker na enige moeite aan boord gehesen. Oostwaarts zeilend op de genua in het stevige 20kn westelijke windje.

Heerlijk voor de wind zeilend was de ingang naar Faro-Olhão al om 3 uur s' middags bereikt. 3 uur voor hoogwater, bleek het toch aardig te gorgelen in de ingang, heuse draaikolken zorgden ervoor dat de Zeezwaluw met recordsnelheden tussen de pieren door werd geperst. Eenmaal achter het eiland Culatra, werd de stroming gelukkig minder. Op [hun favoriete ankerplek](#) viel het anker. Om 4 uur zat de dag zeiltocht al weer op. Op de ankerplaats liggen nu wel 70 zeilschepen meer dan de bemanning meemaakte tijdens hun overwintering in 2010. Gezellig druk dus.

De volgende dagen geniet de bemanning opnieuw met volle teugen van dit schitterende eiland. Het is nu hoogzomer en veel toeristen komen per pont om te genieten van het schitterende strand aan de Atlantische zee kant. Vele kleurige parasolletjes versieren het strand, toch is er geen sprake van een overbevolkt strand. 's Avonds is het strand weer leeg als de bezoekers per pont naar het vasteland teruggekeerd zijn. Het eiland is weer van de lokale bevolking.

Het grootste deel van het jaar verdient de kleine vissersgemeenschap de kost met vissen op zee en schelpen (clams) zoeken op de zandplaten tussen Olhão en Culatra. Bij laagwater vallen deze platen voor het grootste gedeelte droog zodat mannen en vrouwen de schelpen kunnen steken. Heel hard werken voor minimale inkomsten, geen vetpot voor de bewoners van dit idyllische eiland!

Het enige dorp van het eiland, ligt aan de haven. De kleurige en versierde authentieke vissershuisjes worden nog steeds bewoond en lijken zo uit het witte zand te groeien. De paar kleine supermarktjes voorzien de lokale bevolking in hun dagelijkse behoeften, zodat ze niet voor het minste of geringste met hun eigen bootje of de pont naar Olhão hoeven te reizen.

Er zijn geen auto's of wegen op het eiland. Zandpaden als straten met af en toe in het midden betonpaden, wat het lopen aanzienlijk vergemakkelijkt.

Op deze paden rijden ook kleine tractors, die als bestelauto's fungeren. Omdat alle voorraden op Culatra via het water worden aangevoerd, rijdt de tractor het van de bootjes aan de waterkant naar de eindbestemming ergens op het eiland.

Gedurende de zomermaanden zijn er verschillende restaurantjes inbedrijf en verdienen de bewoners een extra centje met hun specialiteiten van Culatra, voornamelijk visgerechten.

Voor toeristen is het een eiland van nostalgie zoals alleen in de tekeningen van Anton Piek nog te zien zijn.

Voor de bewoners is het de dagelijkse werkelijkheid van een door de eeuwen gegroeide hechte samenleving.

— / —